

VOLKSBELANG

wordt 2012 een jaar vol magie?

Natuurlijk! En om dat jaar goed in te zetten, nodigen wij u graag uit tot het heffen van het glas op 2012.

Gastpreker
Maggie De Block,
Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en
Maatschappelijke Integratie

Afkomst in
Hotel Sandton Brussels Centre,
Parochieaanstraat 15-27, 1000 Brussel
(vlakbij het Centraal Station)

op dinsdag 10 januari 2012 om 18.30 uur
Clair T'Hebber, voorzitter
aanmelden ook: info@hbtv.be of 08/221.75.00

*Volksbelang en het LW
wensen u het allerbeste
in 2012!*

Vakbonden versus Di Rupo

Geen wittebroodsweken voor de nieuwe regering van Elio Di Rupo. Vakbonden hebben massaal hun protest ontketend tegen vooral de liberalen in de nieuwe federale regering. Stakingen en betogingen zijn weer frontpaginanieuws. Kop van jut is de nieuwe minister van Pensioenen Vincent Van Quickenborne (Open Vld) die wil dat we langer werken en niet zo snel met

pensioen kunnen. Het liberale middenveld dreigt zelfs openlijk zijn steun op te zeggen aan Open Vld als de voorstellen inzake pensioenen concreet worden. Zo bijvoorbeeld het VSOA, de liberale overheidsvakbond die op zijn website onomwonden stelt: "Er wordt zagezegd niet aan de index geraakt, maar na de onderhandelingen zijn de liberalen de eerste om de afspraken te

doorbreken en de index opnieuw in vraag te stellen. Wel, als zij dit doen, hoeven zij op ons niet langer te rekenen. Dit is een liberalisme dat onwaardig is om zich 'sociaal' te noemen. En daar passen wij voor". Straffe taal.

In socialistische en christendemocratische kringen blijft het opvallend stil.

Lees meer blz. 2

Liberaal gemor

We moeten elkaar niets wijsmaken. Er zal langer moeten gewerkt worden. De hervormingen van de nieuwe regering Di Rupo voor de pensioenen worden door tal van studies en de Nationale Bank gevalideerd. Ondanks alle zilverfondsen, globale pacts en vergrijzingcommissies, staan we vandaag nergens. De maatregelen van Di Rupo zijn een eerste stap. Willen we in de toekomst de pensioenen betaalbaar houden, dan zijn er nog meer veranderingen nodig.

Maar de vakbonden hebben beslist dat die veranderingen niet nodig zijn. We begrijpen dat ze hun spierballen moeten rollen, over de essentie van de zaak of de aanpak kan men van mening verschillen. We begrijpen hun ongenoegen omdat er niet voldoende overleg was. Dat overleg wordt door Di Rupo dus best georganiseerd. Daarbij moet hij oog hebben voor zijn nieuwe minister voor Pensioenen, de liberaal Vincent Van Quickenborne. Hij werkt bij de vakbonden letterlijk als een rode lap op een stier. Wie de publicaties en websites van de overheidsvakbonden erop naleest, zal zien dat Van Quickenborne àlle krediet bij het ambtenarenkorps heeft verloren. Door zijn onhandige uitspraken destijds de ambtenaren om te dopen tot 'ambetantenaren' zal het nooit meer goedkomen. Di Rupo zit dus met een minister opgescheept die een gigantisch perceptieprobleem heeft bij het middenveld, waartoe ook het liberaal middenveld behoort. Voor Open Vld is dit een hachelijke situatie in het licht van de komende gemeenteraadsverkiezingen. Als wij horen dat leden van de liberale vakbond hun partijkaart terugsturen, is dit een

“ALS WIJ HOREN DAT LEDEN VAN DE LIBERALE VAKBOND HUN PARTIJKAART TERUGSTUREN, IS DIT EEN SIGNAAL DAT OP HET PARTIJHOOFDKWARTIER BEST ERNSTIG WORDT GENOMEN”

signaal dat op het partijhoofdkwartier best ernstig wordt genomen.

Het vakbondsprotest heeft misschien weg van een politieke actie van links tegen rechts. Maar het zit dieper. Vakbondsleders moeten zich haasten of ze worden door hun militanten voorbij gestoken in het ongenoegen over de besparingen en pensioenmaatregelen. De stoppen zijn gewoon doorgeslagen en de komende weken zullen wilde stakingen en betogingen ons deel zijn. Vraag is of links Wallonië waar de rode vakbond van oudsher zeer sterk staat, op een bepaald ogenblik zijn Zonnekoning Di Rupo niet langer zal sparen. De vakbonden kunnen nog een tijdje alle kwaad op het ongebreidelde kapitalisme en liberalisme steken, op een zeker moment zal Di Rupo ook kleur moeten bekennen en de Waalse rode vrienden van het FGVB naar huis moeten sturen. Dat is twijfelachtig. Als er dan barsten komen in het regeringsfront dat wil bezuinigen, is het uit met Di Rupo I. Iedere zelfs maar lichte vorm van verdeeldheid zou het einde betekenen van de regering.

Vorige week bezorgde de compromisloze aanpak van de pensioenhervorming door Open VLD-minister Vincent Van Quickenborne al heel wat ongenoegen in de regeringscoalitie. Verscheidene ministers lieten off the record verstaan dat ze het erg moeilijk hebben met zijn 'gebrekkige communicatie' en de daaropvolgende botsing met de vakbonden.

Open Vld kan nu twee dingen doen: ofwel de signalen uit het liberaal middenveld straal negeren en met de kop tegen de muur lopen als straks het land in rep en roer staat, ofwel de dialoog aangaan en de liberale vakbond als een partner zien waarmee gesproken wordt om vooruit te geraken. Misschien is dat de beste weg om gemor in het liberaal huishouden te vermijden.

VOLKSBELANG

wordt uitgegeven door
de vzw Liberaal Vlaams Verbond,
Stichting Vanderpoorten
Verantwoordelijke uitgever:

Bert Cornelis,
Kramersplein 23, 9000 Gent

Hoofredactie:

Bert Cornelis Bert@Reflectc.be

Vormgeving:

ilona.berghmans@openvld.be

Secretariaat:

Luc Pareyn - Liberaal Archief
Kramersplein 23 - 9000 Gent
tel. 09/221.75.05 - fax: 09/221.12.15
www.liberaalarchief.be
luc.pareyn@liberaalarchief.be

“Ik geloof sterk in kernenergie”

Electrabel ligt al enkele maanden geregeld onder vuur. Rapporten van de energieregulator CREG stellen dat Electrabel superwinsten maakt met de afgeschreven kerncentrales. De Nationale Bank bekijkt dit anders. Is onze energievoorziening nog wel voor iedereen betaalbaar en moeten we onze kerncentrales nu sluiten of niet? Sophie Dutordoir is directeur-generaal van Electrabel en zij kwam haar visie op de actuele energietheema's bij het LVV toelichten onder de spreekwoordelijke titel 'The inconvenient truth'.

en beheersen van nucleaire kettingreactie; de koeling van de splijtstofelementen; isolatie van radioactieve bestanddelen; op elk moment moet worden verhinderd dat radioactieve bestanddelen in het milieu terecht komen. “Nucleaire veiligheid is onze prioriteit,” zegt Dutordoir. Ze vindt het wel jammer dat het debat met een ideologisch opbod gevoerd wordt. Er zijn vandaag geen ecologische of economische redenen om kerncentrales te gaan sluiten.”

BELGIË BESLIST NIET TE BESLISSEN

De Europese toekomst van de kernenergie? In Duitsland en Zwitserland denkt men aan een uitstap, in Italië gaat de geplande bouw van centrales niet door, Nederland, Frankrijk en de UK bevestigden het behoud van de kernenergie. België besliste om niet te beslissen. Tegen juni van volgend jaar komt er een vierde studie. Alle hoop is gericht op de nieuwe regering. Volgens het FANC, het federaal agentschap dat de kerncentrales controleert, is in België alles veilig.

Electrabel is in bepaalde kringen een scheldwoord geworden. En dat vindt **Sophie Dutordoir** heel ongepast. Ze gaat in tegen wat ze het ideologisch opbod noemt, het populisme en de demagogie. En dat doet ze met heel veel overtuiging. Niet voor niets wordt zij als een van de machtigste vrouwen van ons land genoemd.

Want weinig vrouwen kunnen zeggen dat ze aan het hoofd staan van een bedrijf met duizenden werknemers. En bovendien in een bedrijf dat constant onder vuur ligt. Te hoge en ondoorzichtige elektriciteitsrekeningen, hoge winsten. De modale elektriciteitsgebruiker ziet Electrabel niet graag komen.

GROOT, MAAR NIET DOMINANT

Want Electrabel is een dominante speler op de markt, maar Dutordoir relativeert: met 53% van de elektriciteitsproductie in de handen. In 2000 was dit evenwel nog 89%. Groot, maar niet dominant. Electrabel is vooral actief op de zogenaamde 'Centraal-West-Europese markt'; of beter, Benelux,

Duitsland en Frankrijk. GDF Suez, de groep van Electrabel heeft 8% van de totale markt in handen. Het bedrijf investeert 500 miljoen euro per jaar zowel in nieuwe projecten als in hernieuwbare energie.

Sophie Dutordoir ontkent dat Electrabel zich van de kritiek niets zou aantrekken. Het energiegebeuren is echter zeer ingewikkeld. En de politiek maakt het ook niet altijd gemakkelijker. De regulatie is in België niet zo gunstig en de politici weten niet goed waar ze bijvoorbeeld met de nucleaire energie naartoe willen. Bovendien overheerst de perceptie dat Electrabel met alle centen naar Frankrijk loopt.

“Ik geloof sterk in kernenergie,” zegt ze. “Natuurlijk moeten alle centrales in Europa na de kernramp in Japan aan de stresstests onderworpen worden. Om de bevolking en het milieu te beschermen moeten volgende drie veiligheidsfuncties te allen tijde gegarandeerd kunnen worden, onder alle omstandigheden die zich kunnen voordoen bij de uitbating: permanent controleren

Ook de kritiek van de hoge energieprijzen veegt ze van tafel. Het stoort haar dat politici bij ons blijven beweren dat de prijzen in ons land hoger zijn dan elders. Foute informatie, zegt ze. “De energieprijzen zijn hier lager dan in Duitsland en Nederland. Ze zijn wel hoger dan in Frankrijk omdat je daar te maken hebt met een gecontroleerde markt. We moeten het debat objectief voeren.”

En dat doet ze ook aan de hand van een uitgebreide en gedetailleerde powerpoint-presentatie. Professioneel, zoals dat hoort. Inflatie speelt een belangrijke rol in de prijsbepaling: de inflatie steeg tussen oktober 2010 en oktober 2011 in België met 3.57% t.o.v. 2.76% in de eurozone, dit door de stijging van levensmiddelen en energieprijzen. Energieprijzen stijgen door: stookolie: +33% ; gas: +18%; elektriciteit: +13,9% (waarvan 2/3de netwerkkosten, taksen en contributies). Reden voor de grotere invloed van energie in België zijn het groter verbruik, de heffingen en accijnzen proportioneel tegenover vast, en de maandelijkse indexatie.

De feestdagen lonken om de hoek en traditioneel doet jongerenzender Studio Brussel in het kader van Music for Life een beroep op de gulheid van de modale Vlaming om een stille ramp in de kijker te plaatsen. De zender slaat wederom de handen in elkaar met Rode Kruis Vlaanderen om dit maal de strijd aan te gaan met diarree, één van de voornaamste doodsoorzaken bij kinderen onder de vijf jaar. Met de leuze 'We do give a shit' wordt de focus gelegd op projecten aangaande sanitair en hygiëne in Nepal.

MUSIC FOR LIFE

... en de schaduwzijden van ontwikkelingshulp

door **Thibault Viaene**
*Erelid & Oud-voorzitter
LVSV Gent*

Jaar na jaar is het vertederend om te zien hoe de muzikzender Vlamingen uit alle bevolkingslagen mateloos weet te enthousiasmeren voor het goede doel. Jongerenbewegingen zetten grootschalige acties op poten, 8-jarigen doneren de inhoud van hun spaarvarkentje en ook bedrijven en vzw's doen hun duit in het zakje. De Vlaming kan derhalve allerminst een gebrek aan goedhartigheid verweten worden. Er is echter ook een schaduwzijde verbonden aan deze euforie. Het succes van Music for Life wordt telkens afgespiegeld aan de som geld die wordt ingezameld en zelden of nooit aan de geboekte resultaten, een niet onbelangrijke nuance.

De initiatiefnemers menen echter dat de oplossing relatief makkelijk voor het grijpen ligt. Voor 2,5 euro kunnen we bijvoorbeeld al een ziekenhuisbehandeling tegen diarree financieren. De afgelopen halve eeuw spendeerde het Westen 2,5 triljoen dollar aan ontwikkelingssamenwerking, maar toch moeten we vaststellen dat er anno 2011 nog steeds liefdadigheidsacties nodig zijn om een behandeling van bijgod 2,5 euro te bekostigen. De armste landen zijn, ondanks de vele geldstromen uit

het Westen, er sinds 1960 economisch op achteruitgegaan. Toch blijven ontwikkelingsgoeroe's genre Bono, Bob Geldhof en Coldplay-frontman Chris Martin schreeuwen dat het gebrek aan succes te wijten is aan een tekort aan middelen en inzet. Ze zweren bij meer ontwikkelingshulp en een verdubbeling van de budgetten. Weinigen durven te erkennen dat het westerse ontwikkelingsmodel wel eens inherent fout en contraproductief zou kunnen zijn. De kans om armoede en honger de wereld uit te helpen via de huidige aanpak is even groot als de hoop op diepgaande liedjsteksten van Coldplay (lees: aanzienlijk klein).

“HET SUCCES VAN MUSIC FOR LIFE WORDT TELKENS AFGESPIEGELD AAN DE SOM GELD DIE WORDT INGEZAMELD EN ZELDEN OF NOOIT AAN DE GEBOEKTE RESULTATEN, EEN NIET ONBELANGRIJKE NUANCE”

Eén van de belangrijkste pijnpunten is volgens NYU-professor William Easterly de focus op overambitieuze, allesomvattende plannen. Politici, NGO's en projecten zoals 'Make Poverty History' en de Millenniumdoelstellingen dwepen met megalomane doelstellingen zo-

als 'het uitroeien van wereldwijde armoede'. Op die manier worden schaarse middelen inefficiënt verspreid over de verschillende doelstellingen, in plaats van zich te focussen op kleine, haalbare projecten. Veelal wordt ook een beroep gedaan op lokale overheden om de plannen te implementeren, waar corruptie dikwijls schering en inslag is. Nepal staat niet toevallig in de top 20 van de meest corrupte landen ter wereld. Lokale overheden hebben veelal geen incentive om een einde te maken aan de problemen die aan de basis liggen van de ontwikkelingshulp, daar ze er financieel te sterk afhankelijk van zijn.

Gelukkig komt Music for Life in sommige opzichten tegemoet aan deze struikelblokken. De keuze voor één welomlijnd project kan alleen maar worden toegejuicht. Adam Smith gaf in de 18de eeuw al het economisch nut van specialisatie aan. Toch hebben ook NGO's zoals het Rode Kruis met hun eigen incentiveproblemen te kampen. Meestal zijn er verschillende NGO's, internationale instellingen en overheden actief in één gebied, waardoor niemand verantwoordelijk kan gesteld worden voor eventuele mislukkingen. NGO's zijn bureaucratische instellingen die streven naar budgetmaximalisatie, zelfbehoud en schaalvergroting. Resultaten zijn slechts van ondergeschikt belang: enkel de gependeerde middelen worden als succesfactor gehanteerd.

Wat er bijvoorbeeld met het ingezamelde geld gebeurt wordt op de website van Music for Life, afgezien van enkele alinea's vage uitleg, redelijk onderbelicht. Het FAQ gedeelte bestaat voor het grootste deel uit een handleiding voor fiscale aftrekbaarheid van donaties. Nergens staat te lezen hoe onze euro's precies zullen besteed worden. NGO's trachten daaraan tegemoet te komen door het publiceren van rapporten om de transparantie te verhogen. Deze worden evenwel veelal door de eigen studiediensten opgesteld, waardoor een objectieve evaluatie uiteraard ver te zoeken is.

Een ander levensgroot probleem is het gebrek aan feedback van de armen zelf. In ons marktsysteem is het succes of het falen van een product afhankelijk van de consument. Is er geen vraag naar bepaalde goederen of diensten, gaat de producent failliet. Democratie werkt op dezelfde manier. Als een politicus of ambtenaar niet doet wat men van hem verwacht, wordt hij weggestemd of ontslagen. Deze marktmechanismen zijn afwezig in de relatie tussen NGO's en de armen. De armen ontberen geld en middelen om hun werkelijke noden kenbaar te maken en NGO's aan hun verplichtingen te houden, ze zijn monddood. Op die manier gaat zeer veel bruikbare informatie verloren, informatie die NGO's niet zomaar kunnen vergaren. Omdat de armen geen

stem hebben, is de enige maatstaf van succes hetgeen NGO's ons vertellen. Het staat buiten kijf dat ze de minder geslaagde aspecten van hun beleid onder de mat vegen en vooral hun successen benadrukken.

Er moet evenwel erkend worden dat veel NGO's de laatste decennia nuttig werk geleverd hebben op vlak van toegang tot proper water en sanitaire voorzieningen. Niettemin kan geen enkele NGO bovenstaande problemen algeheel ontwijken. Dé sleutel tot succes is het introduceren van marktmechanismen om het huidige ontwikkelingsmodel van een gewisse dood te redden. Private ondernemingen spelen hierin een cruciale rol. Het werk dat de multinational Unilever verricht in de strijd tegen diarree is een treffend voorbeeld. Het wassen van de handen is essentieel om de verspreiding van de ziekte tegen te gaan. Unilever ontdekte dat er in India een grote markt aanwezig is voor de verkoop van een simpele en goedkope antibacteriële zeep. Het bedrijf sloeg de handen in elkaar met lokale NGO's om de bevolking via sensibilisering duidelijk te maken dat hygiëne primordiaal is in de strijd tegen diarree. Unilever is geen liefdadigheidsinstelling, maar slaagde er toch in middels winstincidentives een serieus steentje bij te dragen.

Toch is de markt geen wondermiddel. Vele landen zijn simpelweg te arm en ontberen de instituties om dergelijke marktmechanismen te doen werken. De rol van de klassieke ontwikkelingssamenwerking is daarom zeker nog niet uitgespeeld. Een heroriëntering dringt zich evenwel op. Om de vele incentiveproblemen tegen te gaan kwam William Easterly met een valabel alternatief op de proppen, nl. de introductie van een vouchersysteem. We geven de armen een voucher, waarmee ze naar een NGO naar keuze kunnen stappen om bijvoorbeeld voedsel of medicijnen te kopen. Op die manier zijn NGO's verplicht efficiënt te werk te gaan, omdat hun werkingsmiddelen ervan afhankelijk zijn. De NGO's waar men geen beroep op doet, worden simpelweg uit de markt geprijsd.

Als Music for Life eindelijk tegemoet komt aan de vele verzuchtingen over transparantie en feedback, moeten we het project het voordeel van de twijfel geven. Ik zal alvast, net zoals de voorbije jaren, mijn bijdrage leveren.

De actie vond plaats tussen 17 en 23 december en onderging, vermits het zesde en tevens laatste editie betrof, een opmerkelijke schaalvergroting: drie glazen huizen in respectievelijk Gent, Antwerpen en Leuven.

De voorbije maanden waren verschillende voorstellen te horen over de financiering van het hoger onderwijs in Vlaanderen. Vanuit de vaststelling dat de huidige financiering problematisch is, en zeker in de toekomst zal zijn, werd bijvoorbeeld gesuggereerd om de inschrijvingsgelden te verhogen en dit al dan niet te koppelen aan de keuze van de studierichting, of om de vrije keuze weliswaar te behouden maar enigszins te stroomlijnen. Dergelijke voorstellen krijgen al snel de reactie dat het hoger onderwijs in essentie democratisch moet zijn, dat de keuzevrijheid volledig gevrijwaard moet blijven, en dat in alle gevallen moet worden verhinderd dat er nieuwe drempels ontstaan (financiële, maatschappelijke) die de toegang tot het hoger onderwijs (zouden) bemoeilijken.

Welke perspectieven voor hoger onderwijs Vlaanderen?

Dr. Walter Ysebaert
Vrije Universiteit Brussel

Vanuit de reflex dat eenieder dezelfde kansen moet krijgen tot zelfontplooiing en emancipatie kan een pleidooi voor volledig gedemocratiseerd onderwijs alleen maar worden onderschreven, doch er kan niet worden ontkend dat er in Vlaanderen reeds heel wat stappen in die richting zijn gezet. Het Vlaams hoger onderwijs is - wat de kostprijs voor studenten en/of gezinnen betreft - goedkoper dan in de meeste ons omringende landen, en zowat alle instellingen voorzien mogelijkheden tot begeleiding en ondersteuning waar de studenten gebruik kunnen van maken. Al kan het natuurlijk altijd beter (maar alles heeft een prijs, zeker als je het goed wil doen...). Echter, de discussie over de rol en de functie van het hoger onderwijs in onze maatschappij is van fundamenteel belang en moet blijvend worden gevoerd. Willen we voor ogen houden dat onderwijs een cruciale rol moet blijven spelen in de ontwikkeling van vrije, kritische en geëmancipeerde burgers, dan moeten we voor een aantal actuele evoluties oog hebben en oplossingen bedenken.

NIEUWE MAATSCHAPPELIJKE EISEN

De hoger onderwijsinstellingen, niet alleen in Vlaanderen maar wereldwijd, worden in toeneemende mate geconfronteerd met nieuwe maatschappelijke eisen, wat de druk op docenten,

professoren en vorsers doet toenemen. In een snel wijzigende kennismaatschappij moeten kwalitatief sterke arbeidskrachten worden afgeleverd die zo goed als mogelijk moeten voldoen aan de vragen van de voortdurend veranderende markt. Tegelijkertijd dient er hoogstaand onderzoek te worden verricht, moeten er excellente vorsers worden opgeleid, moet kenniscreatie zo snel mogelijk worden gevaloriseerd en/of omgezet in innovatie, wat moet leiden tot eco-

nomische meerwaarde, en bovendien moet ook de dienstverleningscomponent verder worden uitgebouwd. Afgezien van de vraag of deze vereisten acceptabel en legitiem zijn, kan worden vastgesteld dat de Vlaamse instellingen op de meeste aspecten relatief goed tot zeer goed scoren. De vraag stelt zich echter of, gezien de groeiende financiële nood, aan al deze vereisten tegelijkertijd en blijvend kan worden voldaan en of er op korte termijn geen (beleids-)keuzes zul-

len moeten worden gemaakt die een zware impact hebben op wat we zelf als de fundamentele rol van ons hoger onderwijs beschouwen.

De Vlaamse universiteiten en hogescholen kampen immers in toenemende mate met een structurele onderfinanciering. De instroom van generatiestudenten blijft jaar na jaar stijgen, wat zorgt voor toenemende druk op het personeelskader. Tegelijkertijd is er geen structurele verhoging van de financiële middelen - instanties zoals de VLIR of de VRWI wijzen al jaren op deze onderfinanciering. De toename van de inschrijvingsgelden door het groeiend aantal studenten voorziet ruim onvoldoende in een mogelijke méérfinanciering. De instellingen worden met andere woorden geconfronteerd met het feit dat ze méér moeten investeren in onderwijs en opleiding (en andere taken), terwijl ze daarvoor over dezelfde middelen blijven beschikken. Of, zoals een directeur van een Vlaamse hogeschool het een tijd geleden geleden in een Vlaamse krant formuleerde: het aantal studenten is voor het academiejaar 2011-2012 dermate toegenomen, dat je van een nieuwe, extra school kan spreken - maar de middelen hiervoor zijn niet voorzien... De overvolle aula's die begin oktober in alle media werden getoond, en de hetze die ontstond rond de multimedia-alternatieven die werden opgezet voor de hoorcolleges, waarbij 'het recht op degelijk onderwijs' werd opgeëist, zijn eveneens illustratief voor deze overbevolking. Een onhoudbare situatie, die er toe leidt dat in sommige kringen onder andere de vraag wordt gesteld of de inschrijvingsgelden niet omhoog moeten, zeker voor dié opleidingen die geen 'marktconforme' studenten aanleveren.

OVERBEVOLKING

Bovendien bevinden de Vlaamse hoger onderwijsinstellingen - en dan vooral de universiteiten - zich in een beklemmend spanningsveld. Enerzijds is er de noodzaak te evolueren tot een volledig gedemocratiseerd onderwijs op alle vlakken, waar alle mogelijke drempels die de toegang tot en het succesvol studeren aan de instellingen, via ondersteuning, begeleiding, flexibilisering en dergelijke meer, zijn weggewerkt. Studenten uit het secundair onderwijs worden van overheidswege aangemoedigd verdere studies aan te vatten, wat mede de groeiende instroom verklaart, en de instellingen ondervinden de druk ervoor te zorgen dat zo veel mogelijk studenten in een zo kort mogelijke tijdspanne succesvol hun studies afronden (immers, hoe langer de tijdsduur, hoe hoger de maatschappelijke/financiële kost).

Een legitieme verplichting die wordt opgelegd, maar daar moeten wel voldoende middelen tegenover staan, vooral als de instromende studenten onvoldoende zijn voorbereid (zie verder). Anderzijds worden de universiteiten geacht competitief te zijn wat hun onderzoek betreft: er moet zeer hoog worden gescoord in kwalitatieve onderzoeksoutput, er moeten zoveel mogelijk doctoraten worden afgeleverd, excellente en internationaal gerichte publicaties verschijnen, patenten en octrooien worden genomen, enzo-

“HET UITBLIJVEN VAN BIJKOMENDE FINANCIËLE MIDDELEN ZAL WEGEN OP ÀLLE TAKEN DIE DE HOGESCHOLEN EN UNIVERSITEITEN VERVULLEN”

voort. Terug, een legitieme vraag (en zeker op dit vlak doen de Vlaamse universiteiten het niet slecht), op voorwaarde dat er voldoende middelen tegenover staan, zodat er keuzes kunnen worden gemaakt. In vergelijking met de buitenlandse prestigieuze instellingen die steevast bovenaan in de gekende rankings staan en waar zo graag naar verwezen wordt, moeten Vlaamse onderzoekers en professoren vaak een hoge onderwijsbelasting combineren mét een aanzienlijke onderzoeksopdracht en de druk onderzoeksmatig even sterk te scoren als hun buitenlandse collega's (een ongelijke strijd). Dit laatste is eveneens belangrijk voor de ontwikkeling van individuele carrières, en het is dus logisch dat, indien een (jonge) vorser keuzes moet maken, hij of zij de meeste energie zal richten op de onderzoeksprestaties, en minder op het onderwijs en de begeleiding van studenten. Met alle nefaste gevolgen vanden: te veel uitstromende studenten zonder diploma, de noodzaak alternatieve vormen van lesgeven te ontwikkelen (die niet altijd op applaus worden onthaald), té langdurige studietrajecten, een gebrek aan mankracht voor degelijke inhoudelijke begeleiding, enzovoort.

En dit laatste is iets wat we ons eigenlijk niet kunnen permitteren. Is het bijvoorbeeld correct om, vanuit een maatschappelijke noodzaak,

studenten uit het secundair onderwijs aan te moedigen om studies in het hoger onderwijs aan te vangen, indien hen niet de noodzakelijke begeleiding kan worden aangeboden? Het percentage studenten dat niet slaagt in het eerste jaar is enorm, en daarvoor worden allerlei redenen aangevoerd. Uit recent onderzoek van Klasse blijkt dat in Vlaanderen heel veel jongeren uit het secundair niet voorbereid zijn op het hoger onderwijs, onder andere omdat hun zelfbeeld te weinig is ontwikkeld en ze onvoldoende weten wat hun capaciteiten zijn. Als oplossing wordt persoonlijke coachen voorgesteld. Uit eigen ervaring kunnen we alleen maar bevestigen dat heel wat studenten die hun eerste jaar aan een universiteit of hogeschool aanvangen, dit doen met de beste bedoelingen, maar falen omwille van het feit dat ze geen studiemethode hebben ontwikkeld, niet weten waaraan ze beginnen, en een enorm gebrek aan zelfvertrouwen hebben - wat hun slaagkansen sterk hypothekeert. Individuele begeleiding en alternatieve leerroutes zijn hier succesvol, maar deze vragen zeer veel tijd en inspanningen. En dus, bijkomende middelen. Bovenstaande voorbeeld is er slechts één; er zijn ook andere aspecten aan te halen die een hinderpaal vormen voor een verantwoorde instroom en doorstroom in de lange weg naar het succesvol afronden van de studies, en dus mét een waardevol diploma.

ONDERFINANCIERING

De structurele onderfinanciering van het Vlaams hoger onderwijs, de actuele internationale evoluties én het spanningsveld waarbinnen onze Vlaamse instellingen zich bevinden, wegen op de kwaliteit van het onderwijs, het onderzoek en de dienstverlening die worden aangeboden. Het uitblijven van bijkomende financiële middelen - en de vraag stelt zich: waar gaan we deze halen? - zal wegen op alle taken die de hogescholen en universiteiten vervullen, óf zal leiden tot bepaalde keuzes die mogelijk het principe van een volledig gedemocratiseerd onderwijs in gevaar zullen brengen. Daarom is het noodzakelijk om zich af te vragen op welke wijze we er kunnen voor zorgen dat onze instellingen op correcte en rechtvaardige wijze hun maatschappelijke opdracht kunnen uitvoeren, en wat deze maatschappelijke opdracht, in de 21ste eeuw, precies inhoudt. We mogen niet bevreesd zijn eventuele heilige huisjes in dit verband onderuit te halen. Zoniet dreigen we met z'n allen de dupe te worden: de studenten, de vorsers, de docenten en professoren, de instellingen, en ten slotte onze samenleving.

Twee gelijkaardige kortverhalenbundels

door **John Rijpens**

In de loop van de jaren 1950-1960 kocht ik als financieel beknotte student af en toe een nummer van de door A.W. Bruna & Zoon uitgegeven pocketreeks VANDAAG waarin 'nieuw werk van Nederlandse, Vlaamse en Zuid-Afrikaanse auteurs' was verzameld door Frans De Bruyn en Jaap Romijn. Wie en wat er precies in stond herinner ik mij niet meer. Het aantal gepubliceerde nummers ook niet, het laatste dat ik kon opsporen was nummer 13. Het aartslelijke voorplat, ontworpen door Dick Bruna, is mij ook bijgebleven. Frans De Bruyn, zelf uitstekende novelleschrijver, met zijn 'De regen schuilt in ons' ooit laureaat van wat men toen de 'Ark van het vrije Woord' noemde, en die in 'De Nieuwe Gazet' wekelijks schreef, bevindt zich als auteur in het Gehenna van helaas vergeten Vlamingen.

TWEE OP EEN RIJ

Daaraan moest ik denken toen onlangs twee nieuwe soortgelijke analecta (bij verschillende uitgevers) verschenen, vreemd genoeg met nauwelijks afwijkende titels: **'20 onder 35'** en **'20 onder 40'**. Met als resp. ondertitels 'Een selectie van de origineelste jonge schrijvers uit Nederland en Vlaanderen' en 'Nieuwe verhalen

van de beste jonge schrijvers'. Het enige kwantitatieve criterium: in het eerste niet geboren zijn voor 1977, in het tweede mocht men vijf jaartjes ouder zijn. In het eerste moesten de geselecteerde auteurs minstens één oorspronkelijk Nederlandstalig boek (roman, essays of literaire non-fictie) gepubliceerd hebben. Bij '20 onder 40' werden twee criteria gehanteerd: leeftijd en smaak. "Over geboortebewijzen valt niet te redetwisten" stellen de samenstellers in hun voorwoord, "literaire smaak echter is een mer à boire". En of! De inleiding van beide duo's samenstellers mag er zijn. '20 onder 35' heeft als boventitel 'Agents-provocateurs' gekregen. Daaruit blijkt o.m. dat er al eerder twee edities waren van '25 onder 35', de eerste in 1990, een tweede in 2006. Bescheiden wordt toegegeven dat van de eerste editie "alleen van de auteurs Luc Boudens en K. Buys niets meer werd gehoord". De houdbaarheid van vijf auteurs, die in de tweede editie voorkwamen, lijken van de aardbol verdwenen. De samenstellers hebben een lezenswaardige kijk op de hedendaagse literatuur: "Het gaat goed met de literatuur," schrijft men in de Inleiding van '20 onder 35', "Massa's mensen schrijven, veel boeken verschijnen, aardig wat auteurs leven van hun toetsenbord. Kranten en tijdschriften blijven kolommen inruimen voor een genre dat zich maar niet dood laat verklaren. Tegelijkertijd is zeggen dat het goed gaat met de literatuur omdat er veel boeken circuleren, een

redenering die dezelfde waarde heeft als zeggen dat het goed gaat met Nederland omdat er veel Nederlanders zijn..." Leven van je toetsenbord? Kranten die aandacht besteden aan literaire boeken? Kom nou, jongens!

Diezelfde inleiding grossiert verder in dubieuze uiteenzettingen: "De komst van het e-book lijkt vooralsnog weinig indruk te maken op de nieuwe generatie... Het is niet onaannemelijk dat ook in de toekomst medium-inherente vernieuwingen (bewegend beeld, woorden die zichzelf doorstrepen) beperkt zullen blijven; "[p. 13] Schrijvers die niet zijn opgenomen in '20 onder 35' "kunnen zich laven aan de troostrijke woorden van de succesvolle

Amerikaanse schrijfster Jennifer Egan: I was never included in such lists...Don't worry about this stuff, because truly it doesn't matter..."(p. 15). Het is zeer de vraag of de niet opgenomen auteurs er ook zo over denken. Of is de verzameling onbelangrijk?

MINDER DRAMMERIG

Het voorwoord van '20 onder 40' leest heel wat subtieler en minder drammerig, sympathieker ook: "Ze zeggen dat de literatuur dood is. Opgeslokt door het digitale zwarte gat. Geminacht op school. Uitgelachen op straat. Beschimpt. Geschraapt. Vergeten. In de literatuur zijn er geen heilige huisjes maar. Dat staat vast. Maar de twintig schrijvers in dit boek bewijzen dat literatuur wel een toekomst heeft. Die begint namelijk bij hen" (p. 7).

Je kunt als lezer nauwelijks aan de verleiding weerstaan om deze twee erg recente bloemlezingen met elkaar te vergelijken. '20 onder 40' haalt het, en niet alleen omdat "de toekomst van de Vlaamse literatuur in dit boek begint" terwijl in '20 onder 35' slechts ZES Vlamingen (Thomas Blommaert, Thomas Blondeau, Y.M. Dangre, Annette Pas, Jeroen Theunissen, Joost Vandecasteele) zijn opgenomen. De in Nederland nogal verspreide mening als zou het Vlaamse proza zoveel rijker en rijper zijn dan het Hollandse (let op voor de mythe!) heeft men zeker geen nieuw voedsel gegeven.

Onze subjectieve voorkeur gaat naar de novelle 'Céleste' van de benjamin van de opgenomen schrijvers, Y. M. Dangre (geboren in 1987), die met zijn lovend ontaalde debuutroman 'Vulkaansvrucht' in 2011 ook de Debuutprijs (beste Vlaamse debuut van het voorbije jaar) won, hem

tijdens de recentste Boekenbeurs toegekend.

Vreemd aan '20 onder 35', samengesteld door Thomas Blondeau en Hassan Bahara, is dat beide jonge Turken niet konden verzuimen eigen werk een plaatsje in de zon van door hen uitverkoren schrijvers te gunnen. Positief is dan weer dat men achteraan in het boek over de opgenomen auteurs enkele primaire bio- en bibliografische nota's kan lezen.

VLAANDEREN BOVEN?

Dat kan men niet in '20 onder 40'. De twintig auteurs krijgen wel vóór hun opgenomen verhaal een getekend portret van Eva Mouton, gevolgd door een reeks steeds terugkerende standaardvraagjes (Welke was de eerste literaire tekst die een impact op je had? Wie is je favoriete schrijver? Naast enkele weinig ter zake doende vragen als 'Wie is de meest inspirerende figuur uit de geschiedenis?' 'Welke fout vind je te vergeven?')

Recurrente namen (ook te vinden in '20 onder 35') zijn, ja, ja, de samensteller

ervan, Jeroen Theunissen (...), naast Y.M. Dangre en de onontwijkbare fanfaron, columnist, 'komiek', theatermaker Joost Vandecasteele. Mieters en niet onverdiend zijn verder verhalen van al bekende auteurs als Saskia de Coster, Annelies Verbeke, Tom Naegels en Ivo Victoria, de nestor van de bundel. Wat de VRT-journaliste Annelies Beck, niet terstond een grote of beloftevolle literaire vuurtoren, hiertussen komt doen is zeer de vraag. De revelatie is m.i. de in deze verzameling debuterende popzanger (van Das Pop) Bent Van Looy met zijn contributie 'De vinger', duidelijk nu ook door schrijfdrift bezeten. Bent moet als schrijver verder doen. We kijken benieuwd uit naar de neerslag van zijn 'geheime andere leven'.

Samenstellers van '20 onder 40' zijn Eva Berghmans, ex-chef Standaard der Letteren, nu 'acquirerend' redacteur bij de uitgeverij De Bezige Bij, en de getalenteerde publicist Harold Polis van de uitgeverij Meulenhoff/Manteau.

Hoe ook, stevige begeleidende commentaar is in geen van beide boeken voorzien: het is dus zeker geen creatieve geschiedschrijving van één à twee jonge generaties van schrijvende Vlamingen. Er werd verder afgeweken de gekozen verhalen te voorzien van een ethisch, esthetisch, sociaal, psychologisch, filosofisch of historisch etiket. Of de gekozen teksten representatief (zullen) zijn voor hun tijd en voor hun schrijver, is nog af te wachten. Niemand kan dat voorspellen.

20 onder 35, uitg. Prometheus
Amsterdam, 2011, 192 blz., 18,95 euro

20 onder 40, uitg. De Bezige Bij
Antwerpen, 2011, 316 blz., 22,50 euro

Niets lijkt meer op het Peulengaleis van Hugo Matthijssen en Bart Peeters, dan de Noord-Koreaanse dictatuur. Surrealisme en klinkklare nonsens. De vraag is alleen of de Suryong, de "Grote Leider" en "Eeuwige President" de Christenzoon Kim Il Sung die in 1948 zijn alleenheerschappij vestigde in het communistische noorden van het Koreaanse schiereiland, wel zo'n orakel was, of eerder een garnituur boven het tuinhuis, een hertenkop à la Kim De Hert.

NOORD-KOREA

Een garnituur boven het tuinhuis

door *Lukas De Vos*

Toen zijn Kim Jong Il zeventien jaar geleden de macht erfde, was hij ook grondig voorbereid om dat orwelliaans machtssysteem door te trekken. Behalve de ongeëvenaarde intelligentie die hij van zijn vader erfde (we leven nu in het jaar 99 van de Juche, de eigen weg van Kim Il Sung, de jaartelling begint bij zijn geboorte in 1912; net als Hergé in Kuifje in de Sovjet-Unie liet hij een werkende, maar onbewoonde nepstad bouwen, Kijong-Dong, waar de grootste vlag ter wereld aan de grootste mast ter wereld wappert), was Kim Jong Il een wonderkind. Maar met te korte beetjes. Zodat hij steevast plateauzolen droeg. Maar hij kon wel lopen na drie weken, als student schreef hij 1.500 boeken en zes opera's in amper drie jaar tijd, hij vond de hamburger uit, bij zijn eerste golfwedstrijd sloeg hij 38 onder par bij 5 hole-in-ones, en hij moest nooit naar het toilet. Wellicht is hij daarom ook, onterecht niet erkend, de uitvinder van het chemisch toilet – de sloten Hennessy-cognac en uitmuntende Franse wijnen die hij verzwolg, dienden allicht als oplossend spoelwater voor de kreeft en de sushi's die hij in onstelbare hoeveelheden verorberde.

GELIEFDE LEIDER

Maar Kim Jong Il, de "Geliefde Leider", was vooral een gehaaide en volstrekt onbetrouwbare onderhandelaar. Tienduizenden ontvluchtten het land, vooral naar China. Maar net zoals nu bij zijn dood, liet hij de grens snel hermetisch

afsluiten, en al wie betrappt werd, ging de werkcampen in. De trage dood. Vandaag zijn er naar schatting 175.000 politieke gevangenen. Volgens de regering geen enkele.

Kim de Tweede speelde de behoeften aan eten en stroom uit om de grootmachten te paaien. Hij had zich in de atoomwedloop gegooid, en gebruikte de langzame afbouw van het kernprogramma als ruilmiddel. Maar hij bleef warm en koud blazen, brak gesprekken af, wanneer hem dat niet zinde, beloofde dan weer toenaadering tot het Zuiden, om kort daarna weer uit te pakken met agressief taalgebruik – of regelrechte provocaties. Zo was hij wellicht het brein van een bomaanslag op een Zuid-Koreaanse afvaardiging in Birma (1983). Er vielen 17 doden. Zo liet hij een Koreaans lijntoestel neerhalen. Er vielen 115 doden. Hij toonde ook een ander gezicht: in 2000 ging hij in op de "zonnenschijnpolitiek" van het Zuiden, en hield hij de eerste top ooit tussen beide regeringen; in 2007 deed hij dat nog es over met president Roh Moo-Hyun.

TREINREIZIGER

Kim Jong Il was wel goed voorbereid op zijn alleenheerschappij. Al tijdens de reizen van zijn vader naar Rusland en China mocht hij de teugels overnemen. Zelf was hij een fervent treinreiziger. Uit schrik. Voor vliegtuigen. Zijn oudste zoon (van wie is niet zo goed geweten, vermoedelijk was Kim de Tweede getrouwd en had hij zeker drie bijzitten), Kim Jong Nam, was minder fortuinlijk bij het reizen. In 2001 werd hij in Japan opgepakt met een vals paspoort. Hij wou er Disneyland bezoeken. Hij viel meteen af als troonopvolger.

Dat zal hij nu betreuren. Kim Jong Il stierf aan een hartaanval op één van zijn geliefde treinen, een rijdend mausoleum als het ware. Hoewel: officieel overleed hij "aan te grote geestelijke en lichamelijke druk tijdens zeer intensieve inspecties te velde". Een gladde manier om te zeggen aan overdaad van sigaren en sterke drank, en de gevolgen van een beroerte in 2008. Vorig jaar nog had hij zijn derde zoon, Kim Jong-Oen, aangeduid als opvolger. Een beetje vroeg, want Kim de Derde is nog geen dertig. Hij maakte wel een blitzcarrière, van "Jonge Generaal" (vier sterren) naar "Grote Opvolger", maar of hij in staat is het grote concentratiekamp over te nemen, dat Noord-Korea is, is betwifelbaar.

VIJFTIG TITELS

Niemand maakt zich illusies over een verandering van buitenlandpolitiek en binnenlandse onderdrukking. De uitdaging voor Oen is groot. Hij moet opboksen tegen de legertop, die het vijfde grootste leger ter wereld leidt. Dat leger beschikt over de modernste wapens. Het is niet zeker of hij al voldoende ruggengraat en slagkracht heeft om ambitieuze generaals in te nemen. Een grotere bedreiging komt uit zijn eigen familie. Een fulgurante opmars heeft de laatste jaren Jang Song gemaakt, de man van vader Kims zus Kim Kyong Hui. De kans is groot dat er een soort regentschap ontstaat uit één van beide kringen.

Kim Jong Il, de "Zon van de Communistische Toekomst", had meer dan 50 eretiteln. Toegegeven, een pak minder dan Boedha. Maar toch genoeg om geen gewone man te zijn. Alle eretiteln staan op zijn praatgraf gebeiteld. Alleen Kim De Hert ontbreekt. Voer voor archeologen.

Humanisme, zinvol leven en nooit meer 'ouder worden'

door Aviva Dierckx

We zijn in ons landje heel geleidelijk en voorzichtig aan het sleutelen aan nieuwe pensioenmaatregelen. Peanuts, als je dit boek leest. Minister 'Quick' moet het misschien wel aan de vakbonden cadeau doen voor Nieuwjaar.

Vroeger was het een enkele swami en natuurlijk ook dokter Le Compte die de mogelijkheid voorspielden dat iedereen met gemak 100 jaar en meer kan worden. Het werd hoogstens als science-fiction beschouwd.

120 JAAR

Nù zijn er ernstige wetenschappers die stellen dat we op het punt van een doorbraak staan in de biomedische wetenschappen, zodat we [realistische hypothese] verouderingsprocessen met 7 jaar kunnen uitstellen en zelfs [iets ambitieuzere hypothese] kunnen zorgen dat tegen 2050 de gemiddelde leeftijd stijgt tot 120 jaar, zonder onderscheid voor mannen en vrouwen. De auteur onderscheidt drie pistes: ouder worden maar langer ziek zijn (extended morbidity), ouder worden maar korter ziek zijn (compressed morbidity) en ten slotte de vertraagde veroudering. Dat laatste proces houdt onder meer in dat de periode van goede gezondheid langer gaat duurt, maar ook de periode van chronisch ziek zijn naar het einde van het leven toe. Wetenschappers zijn niet zeker dat we in de toekomst de gezondheid van oude mensen sneller zullen kunnen verbeteren dan hun levensverwachting toeneemt. Er zijn prognoses dat het volgende patroon van het menselijk leven zich inzet: opgroeien van 0 tot 20, periode van gezonde volwassenheid van 20 tot 90 en daarna verval tot een gemiddelde leeftijd van overlijden rond 112 jaar, met maximumleeftijd ongeveer 140 jaar. Pas

op, en dit zijn de 'gematigde' wetenschappers aan het woord, er zijn er die veel verder gaan en menen dat we nog zullen komen tot werkelijk stopgezette biologische veroudering (arrested senescence).

MEER VROUWEN

Hoe reëel is dit alles, en hoe wenselijk? Wat zijn de ethische aspecten, en wat de economische? Wat betekent dat voor de manier waarop we ons leven inrichten en onze cyclische patronen van studeren, relaties, voortplanting? Kan ons maatschappelijk systeem dit aan en wat moet er veranderen? Vergroot dit nog meer de kloof tussen het westen en de rest van de wereld?

We hebben het anno 2012 over de moeilijke oefening om de sociale zekerheid te behouden en de pensioenleeftijd met kleine beetjes op te schuiven. We gaan in het heden nog uit van een massa meer oude vrouwen dan oude mannen. We hebben een stereotiep beeld van oud = eenzaam. Zullen we dit alles binnenkort als nul en nietig moeten beschouwen en onze wereld veel radicaler herdenken?

PRATEN EN DOEN

Het unieke aan de invalshoek van auteur Peter Derckx is dat hij dit alles vanuit het

zingevingsaspect bekijkt. Niet zo verwonderlijk als je weet dat hij hoogleraar is aan de Universiteit voor Humanistiek in Utrecht. Zijn boek roept het beeld op van Simone de Beauvoir's "Niemand is onsterfelijk", naar de vorm een historische roman, waarin het personage dat het onsterfelijkheidselixier gedronken heeft en al eeuwen meegaat, uiteindelijk zijn onsterfelijkheid als niet meer of minder dan een vloek gaat beschouwen. Precies dit weegt Derckx af tegen het streven van de humanist om een evenwicht te vinden tussen het aanvaarden van het mens-zijn zoals het is, en het streven naar een hoger mens-zijn dat wellicht mogelijk is. Een spanningsveld waarin opvattingen over de dood niet weg te denken zijn, maar ook en vooral over de zin van het leven. En dan kom ik toch weer bij Simone de Beauvoir uit: "Om te voorkomen dat de ouderdom een lachwekkende parodie wordt, op ons voorgaande leven, bestaat maar een mogelijkheid, een doel blijven nastreven dat zin geeft aan ons leven: zich inzetten voor mensen, groepen van mensen, een actie, sociaal, politiek, intellectueel, scheppend werk. Dit is, dwars tegen de raad der moralisten in, te hopen dat de hartstochten op latere leeftijd voldoende sterk blijven om te voorkomen dat we in onszelf keren. Ons leven behoudt zijn waarde, zolang we door liefde, vriendschap, verontwaardiging en medelijden waarde toekennen aan het leven van anderen. Dan houden we redenen om te praten en te doen".

Peter Derckx. **Humanisme, zinvol leven en nooit meer 'ouder worden'**. Een levensbeschouwelijke visie op ingrijpende biomedisch-technologische levensverlenging. Uitg. www.VUBpress.be

→ De inschrijvingsstrook voor de studiedag vindt u op blz. 12 onderaan.

HET GESPLETEN GEWETEN

Ondanks mooi verwoorde principes, ondanks de inzet van velen, is het antisemitisme, dat al eeuwen onze maatschappij vergiftigt, nog steeds niet verdwenen uit deze wereld. Integendeel, het heeft in de multiculturele samenleving een nieuwe voedingsbodem gevonden, waarbij het Midden-Oostenconflict als voorwendsel wordt ingeroepen.

André Gantman, oud-politicus en Joods opiniemaker, mocht het aan de lijve ontdekken tijdens een debat aan de universiteit van Antwerpen, toen een jonge moslim hem de vraag toewierp of er wel menselijk bloed door zijn aderen vloeit. Woorden die in Gantmans hoofd bleven nazinderen en hem ertoe aanzetten de herkomst van dit vernieuwde antisemitisme in vraag te stellen.

Het resultaat is het anti-antisemitisch pamflet *Het gespleten geweten*.

André Gantman,
Het gespleten geweten. Anti-antisemitisch pamflet. Uitg. Pelckmans, 2011; 112 blz.; 13,50 euro.

HET IS MAAR EEN PEILING

In 'Het is maar een peiling' bundelt **Frank Thevissen** voor het eerst de antwoorden op alle vragen over opiniepeilingen. Hij doorprikt populaire en diepgewortelde clichés die over peilingen de ronde doen en demystificeert de wetenschappelijke pretentie waarmee sommige academici commerciële peilingen in opdracht van media en politieke partijen doorgaans hooghartig naar de prullenmand verwijzen.

Aan de hand van tientallen actuele voorbeelden wordt op een voor de statistische leek toegankelijke manier, de gebrekkige methodologische en deontologische hygiëne blootgelegd in de keukens waar 'representatieve peilingen', stemtesten en politieke populariteitspolls worden bereid en via de media op ons bord belanden.

Het is maar een peiling gaat ook op zoek naar de oorzaken van de gestage inflatie van de berichtgeving over peilingen. Het onthult hoe een conservatieve wetenschappelijke lobby, journalistieke sensatie-drijf, tendentieuze berichtgeving en frauduleuze onderzoekspraktijken in het opiniepeilingenonderzoek konden binnendringen en ontcracht taaie 'wetenschappelijke' legendes die politicologen en sociologen over zichzelf ('ernstige we-

tenschappers'), hun eigen onderzoek en dat van collega's en commerciële markt-onderzoeksbureaus ('fantasten') verspreiden.

Het is maar een peiling legt talloze peilingen en opinieonderzoeken op de ontledtafel die de afgelopen tien jaar in Vlaanderen de politieke berichtgeving beheersten. Het gaat na hoe deze de publieke opinie regelmatig op het verkeerde been zetten, zonder dat daar veel wetenschappelijk vakmanschap of journalistiek vernuft aan te pas kwam.

Thevissen leidt ons rond in de achterkamers van onze opiniepeilingenindustrie: een plek die doorgaans hermetisch afgesloten blijft voor kiezers.

Frank Thevissen,
Het is maar een peiling. Opiniepeilingen in de media: van wetenschap tot wichelarij? Uitg. Pelckmans, 2011; 340 blz.; 24,50 euro.

Studiedag donderdag
19 januari 2012 - 10u

Melsensstraat 34
1000 Brussel

De toekomst van het ouder worden

- 10u00** Registratie en koffie
- 10u30** **Dr. Tineke Fokkema** - Nederlands Interdisciplinair Demografisch Instituut (NIDI)
"Oud en eenzaam? feiten en misverstanden!"
- 11u00** **Prof Ingrid Ponjaert-Kristoffersen** - Vrije Universiteit Brussel (VUB)
"Wat maakt ouder worden tot een succesverhaal? Empowerment van oude vrouwen"
- 11u30** **Prof dr. Peter Derckx** - Universiteit voor Humanistiek Utrecht
"De toekomst van het ouder worden" vanuit biomedisch perspectief en met een kijk vanuit de zingeving
- 12u30** Vraagstelling en afronding door **minister van Staat Herman De Croo**
- 13u00** **Receptie**

De toegang is gratis - Inschrijven op info@liberalevrouwen.be

Een organisatie van Willemsfonds Brussels Hoofdstedelijk Gewest en Liberale Vrouwen project Lady Blue, met de hulp van VUB-press en Instelling voor Morele Dienstverlening Brussel